

« هر جمعه، یک دقیقه با وحی: » (شماره: ۵۷)

چه « آفتی » است که « همه اعمالِ صادقانه و عباداتِ انسان » را « ابطال » می‌کند؟

قرآن، « انجام » یا « ترک ۸۹ موردی » را به مذهبی‌ها « هشدار » می‌دهد که اگر رعایت نشوند آنها را از جمعِ اهل ایمان « إخراج » و « همه تلاش‌های مذهبی و عبادی » آنها را « بی‌ارزش » می‌کند و باعث « مجازاتِ سنگین » آنها می‌شود که مهمترین آنها « بعد از شرک »، « منت گذاشتن » است:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا! لَا تَبْطُلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَى

كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ... وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ (بقره/۲۶۴)

ای اهل ایمان؛ کارهای صادقانه خود را با منت و آزار، بی‌ارزش نکنید، مثل آنکه مالش را برای خودنمایی به مردم، انفاق می‌کند و خدا و حسابرسی آخرت را باور ندارد... زیرا خدا، مردم کافر خودخواه را راهنمایی و رهبری نمی‌کند.

چرا؟ زیرا آنکه « منت » می‌گذارد و به مردم « آزار » می‌رساند و « ریاکاری » می‌کند به این معنی است که او « مخلوقیتِ خود » و « خالقتِ خدا » و « حسابرسی آخرت » را (شاید بداند اما) « باور » ندارد و خود را « مستقل » می‌پندارد و گرفتارِ توهم « خودبزرگ‌بینی » است و کارِ خود را « زیاد » می‌شمارد.

پس انسانِ عاقل و صادق، « توفیقِ مسلمان » و « اهلِ ایمان » بودنِ خود را نیز « لطفِ الهی » می‌داند و هرگز به خود « اجازه » نمی‌دهد « مسلمانیش » را به « نمایندهٔ منصوبِ الهی »، « منت » بگذارد:

يَمْنُونُ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا !!! قُلْ: لَا تَمْنُوا عَلَيَّ إِسْلَامَكُمْ

بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (حجرات/۱۷)

« منت » گذاشتن آنقدر « خطرناک » و آنقدر « شایع » است که خداوند در « اولین لحظاتِ بعثت » به « نبیِّ اکرم » صلی الله و علیه و آله و سلم که بشر را از « ظلماتِ جاهلیت » رهانید و عاملِ « هدایتِ » آنها به سمتِ « نورانیت » و « سعادتِ جاودانه » شد (و به رهبرانِ منصوب بعد از ایشان که نبی نیستند اما رسولند)، « هشدار » می‌دهد که « نباید » به خاطر « انجامِ مأموریتِ الهی » خود « منت » بگذارند:

وَلَا تَمْنُنَ تَسْتَكْبِرُ (مدثر/۶) (با فزون طلبی، منت نگذار.)

« منت »، « مختصِ خداوند » (و سفیرِ منصوبِ او) است که از « جانِ » انسان (یا جنّ) « حفاظت » می‌کند:

وَلَقَدْ مَنَّاَ عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَى (۳۷) إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰ (طه/۳۸) (نجاتِ حضرت موسی علیه السلام از کشته شدن.)

وَلَقَدْ مَنَّاَ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَ هَارُونَ (۱۱۴) وَ نَجَّيْنَاهُمَا وَ قَوْمَهُمَا ... (صافات/۱۱۵) (نجاتِ حضرت موسی و هارون و قوم آنها.)

وَ الشَّيَاطِينُ كُلٌّ بِنَاءٍ وَ غَوَاصٍ (۳۷) ... (۳۸) هَذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ ... (ص/۳۹) (رهاسازیِ آنچه توسط حضرت سلیمان.)

... يَا ذَا الْمَنِّ وَ لَا يَمُنُّ عَلَيْكَ مَنْ عَلَىٰ بِفَكَاکِ رَقَبَتِي مِنَ النَّارِ فِيمَنْ تَمَنَّنَ عَلَيْهِ وَ ادْخَلْنِي الْجَنَّةَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.